

Rom 10, 6-8

6 og 7: Men rettferdigheten av troen taler på denne måten: Si ikke i ditt hjerte: Hvem skal stige opp til himmelen? - det vil si, for å hente Kristus ned - eller: Hvem skal fare ned i avgrunnen? - det vil si, for å hente Kristus opp fra de døde. -

8: Men hva sier rettferdigheten av tro? Ordet er deg nær, i din munn og i ditt hjerte, - det er troens ord som vi forkynner:

I verset foran utlegger Paulus hvordan lovens rettferdighet taler, eller hvilke betingelser loven setter for å rettferdiggjøre menneskene. Nå stiller han straks opp mot dette hvordan troens rettferdighet taler, eller hvor veien er til å motta denne rettferdigheten. Begge veiene skildrer han med ord fra Moses. Den første veien med ord som brukes i deres egentlige mening. Den sistnevnte veien med ord som han låner for å skildre noe annet enn de opprinnelig ble brukt til. Og det skriftstedet Paulus bruker på denne måten, er 5Mos 30: 11-14, der Moses sier til Israel: "Dette bud som jeg gir deg i dag, er ikke for høyt for deg, og det er ikke langt borte. Det er ikke oppe i himmelen, så du må si: Hvem vil fare opp til himmelen for oss for å hente det ned og la oss høre det, så vi kan gjøre etter det? Det er heller ikke på den andre siden av havet, så du må si: Hvem vil fare over havet for oss og hente det til oss og la oss høre det, så vi kan gjøre etter det? Men ordet er deg ganske nær, i din munn og i ditt hjerte, så du kan gjøre etter det".

Som vi ser handler disse ordene egentlig om hvor klart og nært Israel nå hadde lovens ord, så de med full visshet kunne vite hva Herren Gud i himmelen elsket og hatet. Nå var det ikke "skjult", slik at de selv måtte tenke og gjette hva han mente, slik som hedningefolkene. Det var heller ikke "langt borte", så de behøvde reise langt av sted for å få vite hva det var som behaget Gud. De behøvde ikke si: "Hvem vil fare opp til himmelen for oss?", eller "Hvem vil fare over havet for oss og hente det til oss og la oss høre det, så vi kan gjøre etter det?" Dette anvender nå apostelen i sin glade evangeliske ånd for å skildre troens rettferdighet*, som han her framstiller som en talende person. Og så opphøyer han den med disse ordene han har lånt fra Moses, om hvor nær og tilgjengelig troens rettferdighet nå er. Vi behøver ikke speide omkring oss, hverken mot det høye, eller mot dypet, etter frelse og evig liv. For Kristus er både kommet fra himmelen og stått opp igjen fra de døde. Nå kan vi motta rettferdighet og frelse gjennom ordet om ham, som er så nær oss. Det er dette som ligger i disse ordene: "Rettferdigheten av troen taler på denne måten: Si ikke i ditt hjerte: hvem skal stige opp til himmelen? - det vil si, for å hente Kristus ned -" osv. Men hva sier den da? Jo, "Ordet er deg nær, i din munn og i ditt hjerte, - det er troens ord som vi forkynner".

[* "Suavissima parodia" (Bengel). Slik utlegges også dette av Krysostomus, Luther, Beza, Calvin, ja, de fleste. Andre har forsøkt å finne en hentydning til troens rettferdighet i Moses egen tekst, men har ikke lyktes. Ganske riktig møter vi ofte Kristus i Mosebøkene. Men her (5Mos 30) står det tross alt helt tydelig at "det bud som jeg gir deg i dag: å elske Herren din Gud, og ta vare på hans bud og hans forskrifter" osv. (v. 16). Og når omvendelse og hjertets omskjærelse blir omtalt i samme kapittel (v. 1-

4), så sies det at dette skal skje i en framtid, når Israel blir drevet ut blant alle folkeslag. Vi legger også merke til at Paulus gjengir ikke Moses ordrett, men låner bare de ordene som passer for å skildre troens rettferdighet. Luther sier om dette at "Ut fra Moses har Paulus, fylt av Ånden, tillatt seg å sette sammen en ny og egen tekst".]

Når det gjelder lovens og evangeliets innhold og frelsesgrunn, så er de jo fullstendig motsatte, som Paulus nettopp viser her, - så motsatte som det som ligger i det å kreve, og det å gi. Men med hensyn til hvor klare, og hvor nær oss, begge er, da er de så like at lovens ord her altså kunne brukes til å skildre evangeliet. Slik ser vi ofte i Paulus' brever hvordan han trekker sammenlikninger mellom loven og evangeliet, som f. eks. i Heb 12: 18-24 og 2Kor 3: 7-11 m. fl. I sistnevnte skriftsted taler Paulus slik om evangeliets herlighet, framfor lovens: "Men dersom dødens tjeneste, i bokstaver, inngravert i steiner, var herlig ..., hvor mye rikere på herlighet skal da ikke Åndens tjeneste bli?" Her viser sammenlikningen igjen at de ordene som opprinnelig ble talt om loven, her anvendes om evangeliet. Det er som om Paulus ville si: Når Moses kunne si om loven at gjennom den var Guds vilje nå kommet nær nok, og klar for Israels folk, så måtte dette i ennå større grad kunne sies om troens ord.

Og dette gjelder jo i særdeleshet hvis vi tenker på den rettferdighet som loven eller evangeliet tilbyr (for det er jo dette som er Paulus' egentlige emne her; lovens og troens vei til rettferdighet). Da må en jo si at lovens vei til rettferdighet er uendelig. En ville jo aldri, så lenge en levde, kunne nå fram til målet på den veien. Mens derimot troens vei er så kort at dens rettferdighet kan vi få i dag, i samme øyeblikk som du får ta imot troen på Jesus. For i samme øyeblikk som troen på ham er født i hjertet ditt, er du rettferdig overfor Gud. Så full av trøst er den sammenlikningen Paulus gjør her mellom lovens og troens rettferdighet. Men så vil vi se litt nærmere på hvordan troens rettferdighet taler.

Si ikke i ditt hjerte: Hvem skal stige opp til himmelen? - det vil si, for å hente Kristus ned -. "Ordet er deg nær, i din munn og i ditt hjerte". Hovedsaken i denne teksten er at vi vises hen til Ordet som er meget nær oss. Og vi advares mot å speide i alle retninger, ut i det fjerne etter Kristus. Teksten lærer oss at det ganske riktig er et mål som den sjelen som søker frelse må komme til, og målet er Kristus. Men at vi ikke må speide hit og dit etter ham, opp mot himmelen eller ned i dypet. Vi må la ham komme til oss gjennom Ordet, ta imot det Ordet sier om ham, og på den måten få eie Kristus og fullkommen frelse. Derfor fortsetter også Paulus gjennom størstedelen av dette kapitlet å tale om Ordet. Men han taler altså også til de vantro jødene om å "hente Kristus ned". Det har sin grunn i at de fra skiftene visste om Kristus, og bekjente troen på ham, selv om de ikke ville tro at han allerede var kommet, eller at Jesus var Kristus. Dessuten må "rettferdigheten av troen" tale om Kristus til alle mennesker (v. 12). Og i vår tekst taler dette budskapet spesielt til alle tvilende sjeler som ikke vet hva de har i Kristus.

Til disse taler Ordet: "Si ikke i ditt hjerte: Hvem skal stige opp til himmelen? - det vil si, for å hente Kristus ned -. Her ligger først og fremst denne tanken: Søk ikke din rettferdighet som om Kristus ikke var kommet fra himmelen og allerede har fullbrakt den rettferdigheten som gjelder for Gud. Har ikke

Gud allerede gitt sin Sønn for oss? Hvordan kan du da søke frelse gjennom din egen rettferdighet? Si heller ikke: Hvem skal fare ned i avgrunnen? - det vil si, for å hente Kristus opp fra de døde? Eller tviler du på at Kristus er stått opp av graven? Tror du han ble værende i dødens vold, og dermed ikke har fullbrakt sitt frelsesverk, ikke har "ført fram en evig rettferdighet" (Dan 9: 24)? "Hvis Kristus ikke er oppstått, da er vi ennå i våre synder" (1Kor 15: 17), og da måtte vi virkelig finne ut av hvordan vi selv skulle kunne bygge opp en rettferdighet som gjelder innfor den hellige Gud. Men si ikke noe slikt i hjertet ditt!

Med de ordene han skildrer dette: "det vil si, for å hente Kristus ned", og "... for å hente Kristus opp fra de døde", har Paulus samtidig forkynt alt det Kristus har gjort til vår frelse. At Kristus kom ned fra himmelen, og hans oppstandelse fra de døde, er begynnelsen og slutten på alt det han gjorde for oss. Hvis vi altså vil fatte dybden i disse ordene som troens rettferdighet taler, så må vi tenke gjennom alt som ligger mellom disse to ytterpunktene i Kristi verk som vår frelser, altså alt det han gjorde og led i vårt sted. Han kom ned fra himmelen og ble vår bror, ble et sant menneske som oss, "men uten synd", "født av en kvinne, født under loven, for å kjøpe fri dem som var under loven" (Gal 4: 4-5). Heb 2: 14-15 taler herlig, klart og tydelig om dette: "Då nu barnen hava samma kött och blod, fikk han selv del i det på samme måten, for at han ved døden skulle ta makten fra ham som hadde dødens makt, det er djevelen, og for å befri dem som av frykt for døden hadde vært under trelldom hele sitt liv".

For at vi skulle kunne frelses, krevdes det to store verk: Først at vi måtte befris fra syndens skyld og straff. For det andre at det måtte oppnås adgang for oss til det evige liv. For å oppnå det første, måtte straffen for all vår synd fullbyrdes på den stedfortrederen som var utsett til dette, og lovens forbannelse måtte ramme ham. Dernest måtte han oppnå en fullkommen rettferdighet for oss, ved at han i vårt sted i sitt liv oppfylte lovens bud og krav. Begge deler har Herren Kristus oppfylt etter Skriftene. Han taler selv slik om begge disse forhold: "Menneskesønnen kom ikke for å la seg tjene, men for selv å tjene, og for å gi sin sjel som løsepenge for mange". "For mange" dvs. alle (1Joh 2: 2). Det første ble tidlig forutsagt i Skriften, når Messias (gjennom David) sier til Faderen: "du har boret mine ører" (Sal 40: 7). Det sikter til datidens skikk hvor livegne treller ble merket ved å bore gjennom ørene, og taler om hvordan Kristus skulle være en lydige tjener under loven. På samme måte som vi ble gjort til syndere ved det ene menneskes ulydighet, slik skulle vi også ved det ene menneskes lydighet bli gjort rettferdige.

Og at Kristus skulle være offeret for våre synder, det taler hele Skriften om. Dels i de mest konkrete ordvalg, dels gjennom de utallige forbildene som lå i de blodige ofringene som Herren helt fra begynnelsen hadde foreskrevet (Heb 10: 1-14). Det var ham påskelammet skulle være et bilde på, når lammets blod skulle strykes på dørstokkene, og dermed verge mot mordengelsens sverd. Det var ham det store soningsofferet taler om, som ble båret fram bare én gang hvert år, osv. Om ham vitner alle profetene at han skulle bli "såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger" (Jes 53), at han skulle "ta dette landets misgjerning bort på én dag" (Sak 3). Dette vitner også døperen Johannes, når

han roper ut: "Se! Guds Lam som bærer bort verdens synd!" Dette vitner alle evangelistene og apostlene om.

Peter sier: "Dere ble frikjøpt med det dyrebare Kristi blod, som av et lam uten lyte og uten flekk" (1Pet 1: 18-19). Paulus sier at "det var etter Faderens velbehag ved ham å forlike alle ting med seg selv, ved at han hadde gjort fred ved blodet på hans kors, enten det er de ting som er på jorden, eller de ting som er i himmelen" (Kol 1: 20). Johannes sier: "Jesu Kristi blod, hans sønns blod, renser oss fra all synd" (1Joh 1: 7). Ja, Herren sier selv: "mitt blod utgytes for dere til syndenes forlatelse". Dette synger også den triumferende skaren om foran Lammets trone: "Du ble slaktet, og har med ditt blod frikjøpt oss til Gud". Og beseglingen av alt var dette at "Gud reiste ham opp etter å ha løst dødens smerter" (Apg 2: 24), at han er blitt "oppreist til vår rettferdiggjørelse".

Så er da dette det store verk Herren Kristus kom ned fra himmelen for å utføre. Som gjorde at han ble født under loven, at han led, døde og stod opp igjen - det store verket han gjorde til vår rettferdighet. Dette er det veldige verk som de i alle fall i gjerning fornekker, de som "ikke har underordnet seg (gitt seg inn under) Guds rettferdighet", men "søker å opprette sin egen rettferdighet". Det er slike fornektere som rettferdigheten av troen aller først retter seg mot med disse ordene: "Si ikke i ditt hjerte: Hvem skal stige opp til himmelen? - det vil si, for å hente Kristus ned - eller: Hvem skal fare ned i avgrunnen? - det vil si, for å hente Kristus opp fra de døde". "De fornekker til og med den Herre som kjøpte dem" sier Peter, - de vil trenge seg inn i hans embete, og selv nå gjøre det som kostet Guds Sønn et trettitalls år i tjeneste under loven og en blodig død på forbannelsens tre. For den som vil forsøke å tilfredsstille loven og oppnå Guds nåde gjennom sin egen kristelighet, han innbiller seg jo at han kan selv gjøre alt det som krevde Kristi lydighet og bitre død.

Skriften vitner om at han "tråkket selv pressekaret, han selv alene, uten at noen av folkene var med ham" (Jes 63: 3). Men de egenrettferdige vil hjelpe ham med dette arbeidet, og fullbyrde det. I tillegg fornekker de den store Guds vitnesbyrd, ja, de fornekker alt Gud har lovet om sin Sønn gjennom hele Skriften. De fornekker at Kristus er kommet fra himmelen som vår forsoner, såvel som at han er stått opp fra de døde til vår rettferdiggjørelse. Det er denne anklagen som ligger i disse ordene: "Si ikke i ditt hjerte: Hvem skal stige opp til himmelen".

Men i disse ordene ligger det også en stor trøst for svake og forsagte sjeler som fremdeles ser på seg selv, og dermed ikke finner fred. Det er ikke alltid noe bevisst målrettet i dette at vi søker å sette opp vår egen rettferdighet. Ofte skyldes det rett og slett mangel på lys/klarhet og tro, når en sjel som i alt ønsker å underordne seg Gud, likevel ikke forstår hvor fullstendig fortapte vi er, og hvor fullkomment alt er oppfylt av Kristus. Slike sjeler bør her vekkes opp til en legende/avklarende (sv: hälsosam) erkjennelse. La disse ordene: "Si ikke i ditt hjerte: Hvem skal stige opp til himmelen?" osv. vekke deg opp til å tenke over om ikke alt det du nå forsøker å oppnå gjennom din egen kristelighet, allerede er fullbrakt av Herren Kristus. Det er nok også i en advarende tone du tiltales her, men det er en

trøsters advarende tone. En advarende tone fordi du egentlig ikke er trygg og glad nok med bare det Kristus har gjort. Og advarselen taler til deg slik: Hvorfor tviler du ennå på om du kan oppnå Guds vennskap? Har Kristus slett ikke oppfylt alt det loven krever av deg? Er ikke Kristus kommet fra himmelen for nettopp å gjøre "det som var umulig for loven, fordi den var maktesløs på grunn av kjødet" (Rom 8: 3)? Eller har han ikke vært i stand til å fullføre sitt oppdrag, og derfor blitt værende i dødens vold? Er han ikke stått opp igjen?

Det er helt rett, det som Luther sier: "Den som alltid ser på seg selv og klager over at han er så stor en synder at han kan ikke tro at Gud kan være nådig mot ham, han oppfører seg som om han ville si: Jeg tror ikke Guds Sønn er kommet fra himmelen for å ta bort mine synder. Jeg tror ikke han har utført dette verket, og stått opp igjen til vår rettferdighet. Nei, jeg tror ikke et eneste av alle de ord som Skriften vitner om ham. Og hvilken tyrker eller jøde kunne vel finne på å tenke eller tale mer bespottelig om Herren Kristus!" Så, hvis du tror at Kristus både er kommet fra himmelen, og har stått opp fra de døde, og dermed har blitt en fullkommen soning for våre synder, så må du jo nødvendigvis erkjenne dette, og at det er fullstendig nok også for dine synder. For det hjelper deg ingen ting om du tror det er skjedd en soning for hele verdens synder, hvis du ikke tror at det også gjelder for dine. Det hjelper deg heller ikke at du tror han har sonet for noen synder som du ikke er opptatt med eller tynges av. Du må tro at Kristus har sonet nettopp for de syndene som daglig plager og tynger deg. Du må tro at han virkelig har utført dette for deg. Først da kan dette virke glede, kjærlighet og takknemlighet i deg.

Derfor må du slutte med å se på deg selv. Tvert imot bør du til Herren Kristi ære bekjenne at han har fullkomment frikjøpt deg fra alle dine synders skyld og dom. At selv om du ennå har og kjenner dem hos deg, kan de likevel ikke fordømme deg. Du bør bekjenne at i Kristus er du fullkommen ren og hellig, like så sikkert som at Kristus er oppstanden. For da er "troen vår ikke forgjeves, og da er vi ikke lenger i våre synder" (1Kor 15: 17). Ja, i Heb 10 sies det jo at hvis syndofferet virkelig tok bort syndene, da skulle vi jo ha en god samvittighet. For apostelen sier at hvis de levittiske ofrene virkelig tok bort syndene, da hadde de som bar fram ofrene ikke lenger noen synd på samvittigheten. Da var de jo én gang for alle gjort rene (v. 2)! Husk da at når vi ennå bærer på våre synder i samvittigheten, så sier vi jo dermed at heller ikke Kristi blod kunne ta bort syndene. Å, si ikke noe slikt i hjertet ditt!

Ordet er deg nær, i din munn og i ditt hjerte. Legg godt merke til dette! Her er troens hemmelighet. Her ser du den sanne visdommen. "Ordet er deg nær". Den som ville finne Gud og Kristus skal bare holde seg til Ordet. Der vil Gud møte oss. Der finner du Kristus. Du behøver ikke løpe rundt og søke ham i sterke følelser eller i ukjente skjulesteder, hverken høyt der oppe, eller i dypet. Du har ham ganske nær deg, i Ordet, - "troens ord" (sv: ordet om tron). Lar du det slippe inn og innta hjertet ditt, så har du Kristus i hjertet. Så har du alt det ordene forkynner og lover. Du behøver ikke sveve hit og dit i tankene, og si: Bare jeg visste hva Gud i himmelen tenker om meg og vil gjøre med meg! Bare jeg visste om navnet mitt står i Livets bok eller ikke! Å, bare Gud på en eller annen måte ville åpenbare seg for meg, og fortelle meg det! Å, si ikke noe sånn i hjertet ditt! Gud har allerede gjort det du sukker etter. Han har allerede åpenbart seg og gitt oss det ordet som gjelder for alle, for hver og én.

Vær du ganske sikker på at han gjør ingen forskjell på folk, - de nådens lover han har forkynt, gjelder i like stor grad for alle.

I jordiske forhold oppfatter vi enkelt og greit hvordan samfunnets lover gjelder. Og når jeg kjenner samfunnets lover, behøver jeg ikke si: Å, om jeg bare kunne få talt med kongen, og høre om jeg kan regne med at jeg er beskyttet av landets øvrighet! Nei, jeg vet på forhånd hvem kongen er nådig mot, hvem landets øvrighet beskytter; jo, alle som retter seg etter landets lover. Slik er det også med Guds ord. Det er noe som mangler i vår tro på Guds ord, når vi ikke vet hva Gud tenker om oss. Han har allerede fortalt oss det i sitt ord. Der ser jeg at hvis jeg ikke vil tilbe Sønnen, men bare leve fritt i verden etter min egen lyst og vilje, i synd og lettsindighet, da hviler fordømmelsens dom over meg. Vil jeg på den andre side forsøke å få Guds nåde gjennom egen rettferdighet etter loven, så vet jeg at betingelsen er denne: Oppfyll fullkomment alt! Så skal du få leve. Men også at hvis jeg synder på étt eneste punkt, så er jeg under forbannelse. Går jeg derimot dømt av loven, rådløs og nedslått, men likevel nå søker min frelse bare i Sønnen, i hans forsoning, og ikke lenger kan unnvære ham og hans evangelium. Da vet jeg at jeg allerede er ikledd hans rettferdighet og har mitt navn i Livets bok, hvor ille det enn oppleves at det er i hjertet mitt. "Den som har Sønnen, har livet". Hvordan jeg kan vite dette? Jo, det vet jeg fra Guds eget ord! Hvem skulle jeg tro, om ikke Gud selv? Og dette ser vi han forkynner oss over alt.

Dette er svært alvorlig, og vi bør prente denne lærdommen dypt inn i hjertene våre. For ellers vil det være særdeles vanskelig å få bli i troen gjennom all den mangfoldige anfektelsen som angriper hjertene våre her i denne verden. Kjødet er fullt av synd, og samvittigheten full av loviskhet. Følelseslivet er ofte hos gudfryktige sjeler som et åpent sår, og Gud med sin nåde er ofte skjult i tykke skyer, og vanskelig å forstå. Her har da vår fiende, djevelen, rik anledning til å anfekte oss så lenge vi er på jorden. Da gjelder det å ha en sterk fortøyning i nøden. At vi ikke er avhengig av hva vi er, hva vi finner eller kjenner i oss selv, men holder fast ved den store Guds evige ord. Denne dyrebare kunsten taler Luther svært lærerikt om i en preken på påskedagen. Der sier han bl. a.: "Det er én ting å kjenne, - noe annet å tro. Hvis en med sine legemlige øyne så Kristus sveve oppe mot himmelen, slik som en ser solen, så behøvde en jo ikke tro det. Men at Kristus "er gitt for våre synder, og oppreist til vår rettferdiggjørelse", det kan vi hverken se eller kjenne.

Derfor må en vende seg fra følelsene, og bare ta imot Ordet med hørselen, slik som det lyder. Og så må en liksom skrive det inn i hjertet og holde fast i dette, selv om ingen ting tyder på at syndene mine er tatt bort fra meg, men jeg kjenner dem ennå i meg. Nå må jeg ikke leve på hvordan det kjennes. Jeg må holde fast på at synden, døden og helvete er overvunnet. Selv om jeg synes jeg opplever at jeg er midt i syndens, dødens og helvetes vold. Så skal troen føre oss helt stille og sakte gjennom synden, døden og helvete.

Og nå skal vi høre en liknelse om fiskene i vannet. Når de er fanget i nota, trekker en dem så sakte mot land at de ikke merker annet enn at de ennå er frie i vannet. Men når en drar dem opp på land,

da har de ikke lenger vannet rundt seg, men ligger åpne på stranden. De spretter og spreller. Og nå først kjenner de at de er fanget. Slik går det også med sjelene når de blir fanget av evangeliet, som Kristus også sammenlikner med ei not (Mat 13: 47). Når evangeliets ord føder et hjerte på ny, så fester det hjertet til Kristus og fører det så stille, så sakte og skjønt ut av syndens og djevelens rike. Men mens dette pågår, kjenner og fatter sjelen ikke noe annet enn at den ennå synes å være i sin synd og død.

Men så oppstår det en kamp. For nå står følelsene i strid med troen, og troen mot følelsene. Og jo mer troen vokser, desto mer avtar følelsene, og omvendt. Synden henger ennå fast i oss, slik som stolthet, gjerrighet, hissighet osv. Men bare for at den nå skulle drive oss til troen, og slik at troen dag etter dag måtte vokse, og menneskene omsider måtte bli virkelig kristne som holdt den rette sabbaten, nemlig på den måten at de liksom helt og holdent skjuler seg i Kristus. Da må samvittigheten til slutt bli tilfreds, og alle syndens dønninger og bølger legge seg. På havet kommer den ene bølgen brytende innover etter den andre, som om de ville skylle bort hele stranden. Men de bryter bare hverandre ned mot den. På samme måte bryter også syndene mot oss og vil synke oss ned i fortvilelse. Men etter hvert må de alle sammen opphøre og forsvinne". Så langt Luther.

Men alt dette skjer bare ved at troen iherdig holder fast ved Guds ord. Og tenk, den store, allmektige Gud, himmelens og jordens skaper, forsikrer: "Så sant jeg lever: Jeg har ikke behag i den ugudeliges død, men i at den ugudelige vender om fra sin ferd og lever". Hvor finnes da den fortapte synderen som ikke skulle ha tillit til dette, kaste seg inn til ham og får leve? Fra verden ble til har den store Gud med utallige uttrykkelige ord og talende forbilder åpenbart sin evige rådslutning. Gjennom sin enbårne Sønn ville han gjenopprette det som var tapt ved syndefallet, ta bort synden og oppfylle loven. Og en stor skare av vitner, i tillegg til Den Hellige Ånds virksomhet på jorden, har båret fram gledesbud om at alt dette er fullbrakt. Ja, Herren selv forsikrer om at han "er den første og den siste, han som lever og var død, og se, jeg er levende i all evighet ... Den som tørster vil jeg gi av kilden med livets vann uten betaling" (Åp 1: 17-18, 21: 6). Hvor er da den fortapte synderen som ikke skulle ha tillit til slike ord, og med frimodighet stå fram for nådens trone? Skulle ikke hver anfektet kristen med alle sine fristelser og skrøpeligheter kunne hvile sitt trøtte hjerte på slike ord? Ordet, Guds eget ord, er nær oss, ja, i hjertet ditt og i din munn, når du tar imot det i tro.

Det er troens ord (sv; Detta är ordet om tron). Det er ikke lovens ord (v. 5), det er troens ord (sv: ordet om tron) som bringer Kristus inn i hjertet ditt. - som vi forkynner, altså "vi" som er Herrens apostler, og alle de som bare forkynner akkurat det samme som vi, apostlene. For Herren hadde selv sagt til disse: "Det dere binder på jorden, skal være bundet i himmelen, og det dere løser på jorden, skal være løst i himmelen" (Mat 18: 18). Legg merke til hvordan Herren selv taler til dem her om at det finnes ikke noen annen måte å dømme på i himmelen, i Guds hjerte, enn slik han taler på jord gjennom disse vitnene sine. Si da ikke i ditt hjerte: "Hvem skal fare opp til himmelen" osv. Guds eget ord er deg nær. Si heller som så: Nå vet jeg hvordan Gud i himmelen dømmer om min sak, og hva han vil gjøre med meg. Fordi jeg alltid blir fordømt i loven, kan jeg aldri redde meg uten Kristus. Men derfor er jeg også alltid rettferdig i ham, og skal aldri dømmes etter loven. Dette har jeg garantien på

i hans eget ord, fra han som skal dømme på den siste dag. Da er jeg trygg. Da vet jeg hvordan han skal dømme. Hans ord er meg nær. Lovet være hans navn i all evighet!